

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng Chủ nhật ngày 05/12/2021.

\*\*\*\*\*

## NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 735

### “SƯ PHỤ CÓ VIỆC GÌ ĐÂU MÀ THĂM!”

“*Sư phụ có việc gì đâu mà thăm!*”. Đây là lời khải thị của Tổ Sư Ấn Quang. Việc liễu thoát sanh tử là việc vô cùng quan trọng. Học trò một năm đến thăm Thầy hai lần là đã bị Thầy mắng rồi vì Thầy mong học trò dành thời gian quý báu, ngăn ngừa của kiếp người để ở nhà mà tu hành. Bậc thiện tri thức chân thật là như vậy! Bậc thiện tri thức chân thật luôn luôn nhắc nhở chúng ta quan tâm đến vấn đề sinh tử, chứ không nhắc chúng ta quan tâm đến việc thỏa mãn dục vọng, vật chất, thỏa mãn “*tài sắc danh thực thùy*”.

Người thế gian không chấp nhận, không chịu nghe lời khuyên bảo của người xưa vì họ sống theo tình chấp và muốn người khác cũng sống theo tình chấp như họ. Họ cảm thấy khó chịu khi bị nhắc nhở một cách thẳng thắn, thiết thực. Việc đi thăm Sư phụ còn không được chứ đừng nói đến việc chạy đạo tràng, nay đến chỗ này, mai đến chỗ kia khiến cho tâm bị loạn động. Những người chạy Đông, chạy Tây, tìm hết cách này đến cách nọ, mấy người được thành tựu? Cuối cùng, đến tít tâm họ cũng không có.

Có một học trò tu học gần 20 năm, hễ nghe chỗ nào tu hành tốt thì liền chạy đến đó, thậm chí còn thuê nhà ở gần đó để tu. Cô ấy ở cách tôi không xa nhưng cô ấy chưa thăm tôi lần nào vì tôi không cho biết địa chỉ để đến thăm. Một hôm cô ấy gọi điện cho tôi, khóc lóc đau khổ nói là đã mất hết tín tâm. Trước đó tôi đã khuyên cô ấy về quê tu với Mẹ già, hầu hạ Mẹ, cùng Mẹ niệm Phật khi Mẹ còn khỏe nhưng cô ấy không nghe.

Hòa Thượng nói: “*Ngày nay người nghe lời có được mấy người, nhưng người không nghe lời thì rất đông. Thành tựu ở nơi tu tập là chúng ta phải đối trị được với phiền não, tập khí của chính mình, chứ không phải là gặp mặt thì mới thành tựu. Nhiều người xin phép để được đi theo tôi. Mấy người đi theo tôi đều không có thành tựu. Những học trò có thành tựu đều ở phương xa, ở trên mạng viễn thông, ngày ngày lên trang web để nghe pháp và làm theo thì có thành tựu. Người đi theo bên cạnh tôi thì gần như không có thành tựu*”.

Phật pháp khác thế gian pháp. Thế gian pháp cảm tình dụng sự, Phật pháp không dùng cảm tình nhưng không giống gỗ đá. Hòa Thượng không hề giống gỗ đá. Ngài từ bi vô cùng vô tận. Ngài đi khắp nơi giảng giải nhưng không nhận đệ tử. Phật biết rõ căn tánh của chúng sanh nên đã nói “*Tứ Y Pháp*”: “*Y pháp bất y nhân, y nghĩa bất y ngữ, y trí bất y thức, y liễu nghĩa bất y bất liễu nghĩa*”. Trong đó “*y trí bất y thức*” là không theo

tình cảm để làm việc. Có mấy ai được như vậy! Người ta luẩn quẩn rồi lại rơi vào tư riêng, đó chính là tự tư tự lợi mà họ không nhận ra.

Đại Sư Ấn Quang là một vị Tổ Sư thời cận đại của chúng ta. Tổ Sư khi đương thời chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ cho nên khi Ngài vãng sanh, Ngài được suy tôn là Tổ Sư thứ 13 của Tịnh Độ. Lúc sinh thời Ngài rất nghiêm khắc với học trò và nghiêm khắc đối với chính mình. Ngài ở trong một đạo tràng nhỏ, phía trước là bàn thờ Phật, phía sau là bàn thờ Tổ. Trên bàn thờ, Ngài dán một chữ “TỬ” để nhắc nhở mình: “**Giờ chết sắp đến rồi! Không được dễ lui! Không được buông lung! Việc cần làm phải nên làm!**”. Việc cần làm lớn nhất là phải thoát được sinh tử, còn tất cả các việc ở thế gian thì Ngài dốc hết sức mình để làm.

Lão Cư sĩ Lý Bình Nam là học trò của Đại Sư Ấn Quang. Lão Cư sĩ cũng cả một đời cực lực “**tự hành hóa tha**”, không một chút chảnh mảng. Hòa Thượng Tịnh Không cả một đời cực lực vì chúng sanh phục vụ, không hề vì riêng bản thân mình. Ngài cả một đời “**tam bất quản**”, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Đó là tấm gương của những người chân thật học Phật.

Đại Sư Ấn Quang rất nghiêm khắc với học trò của mình. Người nghe lời Ngài thì rất thành tựu nhưng số người nghe lời rất ít, số người không nghe lời rất nhiều. Đại Sư dạy: “**Xem thấy tất cả chúng sinh là Bồ Tát, chỉ có riêng mình là phàm phu ít tu, phước mỏng, nghiệp dày**”. Ít tu thì phải gắng tu, phước mỏng nghiệp dày thì phải phải tạo phước cho nhiều. Học trò một năm chỉ được gặp Đại sư một lần, bởi vì pháp tu đã rõ thì cứ y như vậy mà tu học và thực hành. Một người Thầy có tâm chân thật có thể để cho học trò đọa lạc được sao! Thầy mắng học trò: “**Năm ngoái đã đến thăm Thầy rồi, năm nay có gì để mà thăm!**”.

Những lễ hội không cần thiết, lãng phí tiền của, lãng phí thời gian thì chúng ta không nên tham gia. Lãng phí tiền của thì không bận tâm nhưng lãng phí thời gian thì rất nghiêm trọng. Chúng ta loay hoay một chút là hết một ngày, loay hoay một chút là hết một tháng, loay hoay một chút là hết một năm. Người xưa nói: “**Thời gian như bóng câu qua cửa sổ**”, thời gian như bóng con ngựa chạy lướt rất nhanh qua cửa sổ. Con người bỗng chốc đã già, rồi chết đi nhưng đạo nghiệp chưa thành tựu. Ngài Lý Bình Nam nói: “**Đáng sinh tử như thế nào thì sinh tử như thế đó, đáng đọa lạc như thế nào thì đọa lạc như thế đó**”.

Người thế gian dùng cảm tình để làm việc, khi nghe lời nhắc nhở thì họ không chịu được. Tổ Sư Đại Đức dặn bảo chúng ta: **Vấn đề liễu thoát sanh tử là vấn đề quan tâm hàng đầu, những việc khác không phải là không quan tâm nhưng phải dùng trí tuệ để làm chứ không dùng tình cảm để làm. Chính vì dùng tình cảm nên chúng ta rơi vào tư riêng, tự tư tự lợi mà hỏng việc lớn.**

Hòa Thượng dẫn chứng: “**Một đời Tổ Sư Ấn Quang đã tu hành và dạy học trò rất nghiêm khắc. Chúng ta xem trong cuốn “Ấn Quang Đại Sư Văn Sao” ghi chép những lời dạy bảo của Ngài. Cả một đời tu hành của Ngài không giống người khác. Những người Thầy khác thì thường thích học trò đến thăm hỏi: “Con thế nào rồi? Sao lâu rồi không thấy mặt?”.** Học trò đến gặp Tổ Sư Ấn Quang một năm hai lần thì bị mắng. Người

**đến thăm đạo tràng của Ngài thì Ngài cũng mắng: “Pháp môn đã có rồi sao không ở nhà mà tu? Đi lòng vòng mất thời gian, sanh tử đến mà công phu chưa đủ thì sẽ bị đọa lạc”.** Chúng ta hàng ngày lãng phí rất nhiều thời gian, lãng phí rất nhiều tiền của, lãng phí rất nhiều tinh thần, khiến tinh thần không thể tiếp nhận,

Chúng ta tiếp nhận nhiều pháp môn, pháp này hay, pháp kia hay, quên hết lời Phật dạy. Chúng ta phải hết sức cẩn thận: **Tất cả đều có nhân quả. Trong cộng nghiệp có biệt nghiệp, trong biệt nghiệp có cộng nghiệp.** Trong trận đại dịch Covid-19, người ta nói: “Covid có mắt”. Nhiều người mắc dịch Covid nhưng vẫn bình yên đi qua. Có một gia đình ở Mỹ, vợ con đều bị nhiễm, Mẹ bị nhiễm nhưng anh chàng đó không bị nhiễm. Chúng sanh nghiệp chướng nặng nề, nặng nhất là tham sân si mạn nghi. Người ta tranh giành lẫn nhau, nghi ngờ lẫn nhau, nhưng bây giờ không cần nghi ngờ nữa, không phải gặp nhau nữa, nhà ai nấy ở. Hiện nay Covid đang tạo điều kiện cho con người được sống vô tình, cách ly với nhau, thậm chí con cái, Cha Mẹ chết cũng không được nhìn mặt nhau.

Phật dạy chúng ta phải triệt tiêu dục vọng, tập khí phiền não của chính mình nhưng chúng ta không nghe theo. Chúng ta lãng phí thời gian, lãng phí tinh thần, lãng phí tiền của. Chúng ta đi lại nhiều rất tốn kém, trong khi tiền đó có thể giúp chúng sanh thoát khỏi đói nghèo, thoát khỏi cảnh không có cơm ăn áo mặc. Người ta chạy Đông chạy Tây, cuối cùng không tin theo lời của Tổ Sư Đại Đức mà tin theo những người thuận theo dục vọng, tập khí phiền não của chính mình cho nên họ rất dễ tin.

Người ta nghe nói luyện pháp đó không già, không bệnh, không chết thì liền chạy theo. Chúng ta xét lại xem ông nội của chúng ta còn sống không, cụ của chúng ta còn sống không? Có ông Tổ nào 150 tuổi, 200 tuổi vẫn đang ngồi đó tinh tường khỏe khoắn vượt râu không? Vậy mà người ta tin vào pháp đó. Một người từng niệm Phật 5 – 6 năm, đã từng tỉ mỉ thêu tay một bức tượng Phật A Di Đà rất đẹp, vậy mà bây giờ lại bỏ niệm Phật để đi theo pháp không già, không bệnh. Họ chạy Đông chạy Tây tìm pháp này pháp nọ, cuối cùng mất hết tín tâm. Ngay đến pháp niệm Phật mà họ không tin thì làm sao mà thành tựu! Hòa Thượng nói: **“Bạn tiếp cận nhiều thì đầu óc càng rối loạn, bạn niệm Phật không thể nào có thành tựu”.**

Trước đây tôi thuộc lâu lâu rất nhiều Kinh như “**Kinh Lăng Nghiêm**”, “**Chú Đại Bi**”, “**Kinh Bát Nhã**”, “**Thập Chú**”, còn “**Kinh A Di Đà**” thì tôi gần thuộc. Bây giờ bài tán Phật, bài hồi hướng tôi cũng quên vì lâu lắm rồi tôi không đọc. Bây giờ tôi chỉ niệm một câu “**A Di Đà Phật**”. Người ta biết nhiều pháp quá, lúc bệnh khổ hoặc lúc lâm chung đến, họ nghĩ rằng nếu niệm Phật sẽ chết luôn nên họ niệm “**Quán Thế Âm Bồ Tát**” để tai quan nạn khỏi, trì chú để tiêu nghiệp. Họ đứng ở ngã ba, ngã tư nên không biết phải đi theo hướng nào, không biết phải quyết định như thế nào cho xác quyết.

Trước đây tôi từng bị ốm rất nặng, người ta khuyên tôi trì “**Chú Đại Bi**” để tai qua nạn khỏi. Nếu tôi nghe theo họ thì đã loạn tâm rồi. Cho nên đi lại nhiều nơi, quen biết nhiều người thì chắc chắn phiền não sẽ rất nhiều vì mỗi người một cách, mỗi người một ý khuyên, chúng ta làm sao có đủ tín tâm để hành trì một Pháp! Quen biết

hiều người thì chúng ta mất tín tâm kiên định để hành trì một pháp. Cho nên Tổ Ấn Quang rất nghiêm khắc với học trò. Học trò đến thăm Ngài mà còn bị Ngài mắng chứ đừng nói đến việc đi tham vấn học hỏi khắp nơi.

Có nhiều người nghĩ rằng đời này nhất định phải đến được đất Phật, họ vô cùng tha thiết. Chúng ta xem kỹ lại xem: Nơi đó hiện nay người dân cùng khổ, cảnh vật hoang tàn. Đất Phật ở nơi tâm của mình. Chúng ta thấy Thích Ca Mâu Ni Phật cả đời đã làm gì thì chúng ta cứ y theo đó mà làm. Có người khuyên tôi đến nơi đất Phật một lần nhưng tôi chưa hề nghĩ đến. Có người khuyên tôi nên đi gặp Hòa Thượng một lần nhưng tôi chưa hề nghĩ đến. Bằng đĩa, bài giảng của Ngài, chúng ta học cả đời không hết. Nhiều người đã từng quỳ bên chân Hòa Thượng Tịnh Không, nhưng sau đó quay lại mắng Hòa Thượng.

**Tu hành là chỉnh sửa nội tâm của chính mình.** Hòa Thượng cả một đời “*dĩ thân diễn giáo, dĩ thân tác giáo*”. Ngài dùng cả cuộc đời chính mình làm gương, cả cuộc đời của Ngài dùng thân mạng này để giảng Kinh, thuyết pháp đến hơi cùng lực kiệt, cả đời sống đúng theo pháp. Vậy mà chúng ta vẫn chạy Đông, chạy Tây tìm cầu. Số lượng người tiếp nhận, nghe được pháp Hòa Thượng rồi bỏ đi nhiều vô số kể. Số lượng những người quay trở lại hủy báng cũng không ít. Tại sao họ hủy báng? Họ coi pháp môn Tịnh Độ là không có thật.

Thậm chí nhiều người đã từng đến Đông Thiên Mộc Sơn mấy lần để tham gia đạo tràng niệm Phật, mỗi chuyến đi kéo dài cả tháng, vậy mà bây giờ họ không niệm Phật nữa để đi luyện pháp tu đến tầng thứ năm, tầng thứ sáu, tầng thứ bảy gì đó. Chính mắt họ đã chứng kiến ở Đông Thiên Mộc Sơn có người ta niệm Phật tự tại ra đi. Chính họ nói tôi họ nhìn thấy một con rắn bò đến gốc cây, nó nằm đó nghe niệm Phật một lúc sau thì người ta thấy nó chết. Một con bướm đang bay, đến đậu ở đó, một lúc sau không thấy động đậy nữa. Người ta sờ thử thì thấy con bướm đã chết rồi. Chính họ kể cho tôi biết, và chính những người đó bây giờ không niệm Phật nữa. Họ chạy Đông, chạy Tây, lãng phí thời gian, tinh lực, tiền tài, cuối cùng lãng phí niềm tin của mình. Tin mù luyện quán thì sẽ đi về đâu? Tổ Sư Đại Đức nhiều đời đã làm ra biểu pháp, cả đời tu hành để diễn ra cho chúng ta thấy, vậy mà họ vẫn còn chưa tin. Có người nói ra một pháp mà chưa được thời gian, không gian minh chứng thì họ lại tin theo.

Họ hỏi tôi: “*Thưa Thầy, có Tây Phương Cực Lạc không? Pháp niệm Phật có đáng tin hay không?*”. Tôi nói: “*Tôi không biết Tây Phương nhưng tôi tin Thầy tôi. Thầy tôi nói Tây Phương có thật thì tôi tin Tây Phương có thật. Tôi đã dùng mấy chục ngàn giờ để dịch bài giảng của Hòa Thượng, dùng mấy chục ngàn giờ để nghe, dùng mấy chục ngàn giờ để xây dựng niềm tin chứ không phải là vừa mới nghe rồi tin luôn*”.

Tôi dõi theo cuộc đời của Hòa Thượng từ khi Ngài bắt đầu giảng Kinh từ năm 27 tuổi. Xây dựng niềm tin phải dùng thời gian dài để xây dựng. Họ vừa nghe người ta nói một câu thì liền bỏ luôn pháp được Tổ Sư Đại Đức truyền trao. Ngày nay chúng ta dùng quá ít thời gian để xây dựng niềm tin của mình cho nên chúng ta dễ dàng đánh mất niềm tin.

Hôm trước có người nói với Cô: “*Thầy Cô mà luyện pháp này thì cực kỳ nhanh!*”. Tôi cười cười: “*Thôi thì ai có nhân duyên đó!*”. Trước đây một người nói với tôi rất thành khẩn: “*Thầy ơi, Thầy xem lại đi, Thầy để uổng phí cả một đời đấy!*”. Họ nói nghe có vẻ cũng động lòng đấy chứ! Tôi chỉ cười không nói gì, tại vì tôi biết mình nói ra cũng vô ích cho nên tôi không nói. Trong lòng tôi nhớ đến lời dạy của Ngài Lý Bình Nam: “***Xưa nay Tổ Sư Đại Đức chuyên tu chuyên hoằng Tịnh Độ. Ngày nay ta đi theo các Ngài nếu có vào địa ngục thì cũng xin tình nguyện mà theo***”.

Chúng ta học Tổ Sư Đại Đức, xem các Ngài tu hành niệm Phật, “***tự hành hóa tha***” như thế nào. Còn pháp tu tự tư tự lợi, sống gần như chỉ biết đến mình, không biết đến người khác thì chúng ta vừa nhìn vào đã thấy sai rồi! Ngay cuộc sống hiện tại này, chúng ta phải làm ra được những biểu pháp của người tu hành với tinh thần tích cực, vị tha, vô ngã.

\*\*\*\*\*

### **Nam Mô A Di Đà Phật**

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*

*Chúng con chân thành cảm ơn!*